

poètics antics tot procurant omplir-los d'un contingut nou, adient a la realitat contemporània i a la seva experiència personal.

Alguns exemples

Un exemple d'això és el valencià Rubén Luzón, nascut el 1982 i autor de dos poemaris, *Cames ajudeu-me* i *Baladaspirina*, el qual li ha valgut el 46è premi Ausiàs March. En aquest darrer llibre, ben heterogeni en la forma i en el fons, i que de cap manera podríem qualificar d'antiquat, hi trobem sonets d'una gran perfec-

ció tècnica, i també una sorprenent i commovedora sextina. Mireu com comença: "Onze anys vas ser d'estels i pura festa. / Onze anys mutilats finalment pel càncer, / perquè duies tants oceans al ventre / i era tan groc l'hospital aquell vespre / que en pocs minuts vas aturar la pluja / i et vas lliurar amb docilitat d'espiga". Amb una sola estrofa ja estem posats en situació, i el poema segueix explicant-nos, amb un gran virtuosisme i un to de tendresa autèntica, la història d'algú molt estimat que va morir als onze

anys, barrejant-hi reflexions subtils sobre la vida, la mort i la relació afectiva entre els humans.

La mateixa tendresa, i la mateixa reflexió sobre l'amor, la mort i allò que ens envolta abans de venir a aquest món, es troben en els textos més recents de David Caño (Olot, 1980), autor de *Barcelona* i *He vist el futur en 4D*. Aquest segon llibre, guanyador del premi de Vila de Lloseta 2009, està escrit en forma de poemes en prosa i constitueix un diàleg amb en Blai, el fill del poeta, que encara s'està gestant. En el

dens teixit metafòric del seu llenguatge hi podem llegir frases d'una gran bellesa, com ara "La bellesa té les mans arrugades".

Posats a buscar imatges de molta força visual, ens podem centrar també en *Nedar-te la pell*, de Pau Castanyer (Palma, 1983), que és un recull d'haikus: un altre homenatge a la tradició, aquest cop oriental, i una col·lecció de flaixos de natura i d'estats anímics momentanis. Aquí en teniu un: "He vist la lluna sortir / d'entre una pla-

fent recitals arreu de Catalunya.

Però encara ens deixem tants d'altres noms! Si heu anat als recitals de l'Horiginal, o si heu llegit *Pedra, foguera*, antologia que recull una gran part dels joves poetes, us heu preguntat mai fins a quin punt, enmig de tanta activitat literària, és difícil ser un autor novell, donar-se a conèixer i fer-se valorar pels lectors?

Un poeta que s'ha atrevit a expressar aquest neguit i donar una mirada irònica a l'ambient que l'envolta és Eduard Carmona (Deltebre, 1982): "Per ser poeta / de capelleta / es veu que cal / un bon regal: / deus guanyar un premi, / o que et publiquin /, que si no ho fas / no t'entendràs / amb els poetes / més bons pures. / [...] No seràs d'ells / malgrat els mals / i les cabòries /, malgrat els talls / i les cridòries / que us fa la sang / a tots plegats", diu en un poema de títol força encertat: *Moral torta*. Autor d'un sol poemari, *Llibre dels errors*, Carmona es destaca per la transparència del seu llenguatge, per la sinceritat del to i una atenció, poc habitual, a la vida quotidiana i a les persones amb les qual es troba diàriament.

Tot i tractar-se de poesia lírica, Carmona no s'obsessiona amb la seva vida interior, sinó que deixa entrar a les pàgines del seu llibre personatges tan diversos com veïns de l'escala, perruquers, gitans, estudiants, etcètera. Potser gràcies a aquesta actitud oberta els seus millors versos tenen un ritme de cançó i la immediatesa emocional d'un Ovidi Montllor...

Tant de bo, doncs, que els poetes novells amb talent es puguin obrir camí amb facilitat, i es guanyin la simpatia i el reconeixement de tots aquells lectors que vulguin seguir la trajectòria de la poesia des d'Homer fins als nostres dies.*

centa de núvols blancs. / Ara ja sóc fill d'aquest moment".

Evidentment, l'espai d'un article no és suficient per parlar de totes les personalitats poètiques que apunten en el panorama català. No hem de passar per alt les veus femenines, com ara la de Laia Martínez i López (Berga, 1984), autora del provocador *L'ABC de Laia Martínez (A d'adúltera, B de borratxa i C de cínica)*; o la de Blanca Llum Vidal (Barcelona, 1986), revelada en el llibre *La cabra que hi havia*, o les de Laia Noguera o Maria Cabrera, totes dues guanyadores del premi Amadeu Oller, que ja porten més temps publicant i

Els joves poetes catalans s'ajuden de la tradició

AVUI.cat

Connecta't amb nosaltres!